

Danuta Woźniak

Groszowice, pow. Opole

Informator Archeologiczny : badania 1, 64-65

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

na całej jego powierzchni. Obok pochówku centralnego występowały często w obrębie kurhanów inne skupiska spalonych kości ludzkich i ceramiki, i tak np. w kurhanie nr 4 było ich 8. Dopiero analiza antropologiczna może wyjaśnić czy kurhan zawierał szczątki tylko jednego osobnika, czy też był grobowcem zbiorowym, rodzinnym.

Materiał ceramiczny bardzo zniszczony i mało charakterystyczny utrudnia sprecyzowanie chronologii stanowiska. Brak również datujących przedmiotów z brązu. Przetrzywały jedynie nieliczne fragmenty stopionych, bezkształtnych przedmiotów brązowych znalezione w kurhanie nr 4. Pomimo to cmentarzysko można w oparciu o dane konstrukcyjne kurhanów, system grzebalny i materiały zabytkowe analogiczne do znanych nam ze stanowisk 1 i 2 w Grabowie datować roboczo na V okres epoki brązu.

G R O S Z O W I C E, pow. Opole

Muzeum Śląska Opolskiego w
Opolu

Badania prowadziła mgr Danuta Woźniak w okresie 31.VIII - 18.IX, finansowało - Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Prace na cmentarzysku kultury łużyckiej stanowiły kontynuację badań ratowniczych, prowadzonych na tym stanowisku w latach 1962 - 1966, podobnie jak w latach poprzednich, na polu Anny Kotuli, nad Odrą.

Przebadano obszar o powierzchni 2 arów, na którym odsłonięto 38 grobów ciałopalnych i 1 grób szkieletowy, /numery od 110 do 148/. Około 25% zbadanych grobów ciałopalnych położone było płytko, na głębokości około 20 cm od powierzchni współczesnej i w związku z tym

uległo poważnemu uszkodzeniu podczas orki. Zachowały się po nich tylko skupiska spalonych kości i skorupy naczyń. Dobrze zachowane groby ciałopalne były wszystkie popielnicowe. Znaczna ich część posiadała obstawę kamienną. Wyposażone były w naczynia gliniane w ilości od 1 do 4 sztuki. Tylko 2 groby ciałopalne zawierały przedmioty metalowe. W grobie 143 znaleziono kółko brązowe, a w grobie 117 odkryto drobne fragmenty bliżej nieokreślonych przedmiotów brązowych mocno przetopionych w ogniu. Ponadto w grobie 134 znajdował się mały paciorek gliniany, a w grobie 110 grzechotka.

Większość grobów ciałopalnych pochodzi z końca epoki brązu, tylko nieliczne pochówki odkryte w bieżącym roku datować można na okres halszacki.

Grób szkieletowy /nr 148/ odkryty został na głębokości 60 cm od powierzchni współczesnej. Posiadał on wyraźnie widoczną jamę grobową w kształcie wydłużonego owalu o wymiarach 240 x 90 cm, zorientowaną w przybliżeniu wzdłuż osi północ-południe, częściowo obstawioną kamieniami. Szczątki kostne znajdowały się w stanie niemal zupełnego rozkładu. Wyposażenie tego grobu stanowiło 5 naczyń glinianych, znajdujących się w północnej części jamy grobowej, oraz przedmioty metalowe: grot żelazny oszczepu, nóż żelazny, płaska siekierka żelazna z bocznym wstępem, kółko brązowe i brązowy uchwyt bliżej narazie nieokreślonego przedmiotu. Grób ten datować należy na wczesną fazę okresu halszackiego. Oprócz grobów kultury łużyckiej natrafiono również na palenisko i części dużej jamy z materiałem średniowiecznym.

G R Z M I A C A, pow. Słubice

Muzeum Okręgowe w Zielonej
Górze

Badania prowadził mgr A. Marcinkian, w okresie od 13.VIII - do